

OTTO HERBERT ELINDUL

Percek óta arra várok, hogy megérkezzen, mert el kell indulnom a tornára, és közben mindenképpen beszélni szeretnék valamiről. Ma különleges nap van. Ma azt mondom, amit gondolok, annak ellenére, hogy a legnagyobb sikereimet a nőknél és az üzleti világban is mindig füllentésekkel, hazugságokkal és csúsztatásokkal értem el. Mielőtt belekezdenék, elindulok, nagyon lassan, olyan lassan, hogy közben rosszul érzem majd magam, mert életem alkonyához közeledve nem vagyok képes már többre. Biztatásként számoljon velem visszafelé: három, kettő, egy, és most kilépek a szobámból a folyosóra. A lábaim időnként megremegnek, de kétségtelenül megyek, haladok együtt a többiekkel a magam nagyon lassú tempójában.

Tíz perc múlva kezdődik a délutáni foglalkozás, amit a járóképes bentlakóknak tartanak itt az idősek otthonában, és nagyon kell igyekeznem ahhoz, hogy odaérjek. Tornázni fogunk. Magasba emeljük a karunkat, behajlítjuk a térdünket és előre hajolunk, de csak egy kicsit, mert a kiegyenesedés már mindenkinek nehézséget jelent. Megállok egy pillanatra pihenni. Bocsánat, még be sem mutatkoztam, pedig már körülbelül fél perce szóval tartom. Otto vagyok, Otto Herbert, hetvenhét éves, agglegény, berlini lakos, egykori cégvezető és tulajdonos. Mennem kell tovább.

A foglalkozást egy középkorú hölgy tartja. Vállig erő barna haja van, kerek arca, és körülbelül olyan magas, mint én. A szemeiben egyszerre látok szigorúságot és kedvességet. Nagyon szép barna szemei vannak. A haja tetszik még, de nem róla akartam beszélni, hanem valami egészen másról. Nagyon szeretném végre elmesélni valakinek, mi történt velem tegnap. Közben a szűk folyosón félre kell állnom, hogy a nálam gyorsabbakat el tudjam engedni. Mindjárt folytatom. Tessék csak menni, én valószínűleg ma is késni fogok. Igen, én vagyok Dr. Telefon. Emlékszik még a plakátra? A telefonáló kutyára is? Valóban az én kutyám volt. Mi voltunk a cég arcai.

Tegnap egy eddig teljesen új vágy lett úrrá rajtam. El akartam mondani valakinek, hogy megismertem egy nőt, aki tetszik, és ennek nagyon örülök, de az otthon lakóival nem vagyok közeli kapcsolatban. Sebaj, gondoltam, akkor megírom levélben valakinek ezt a fontos hírt, de rájöttem, hogy nincs

egyetlen barátom vagy rokonom sem, akit őszintén érdekelne. Mások ilyen helyzetben biztosan elkedvetlenednek, és hosszas kesergésbe kezdenek arról, milyen rossz magányosnak lenni, de engem erősen hajtott a vágy, hogy valakinek beszámolhassak az örömről. Ha nincs senki, akinek szívesen írnék, megpróbálok elképzelni valakit – ezt találtam ki. Ez könnyen megy majd, gondoltam. Igazán kedves Öntől, hogy megállít, de ne haragudjon, mindjárt kezdődik a foglalkozás. A lába? Igen, emlékszem, az már a múlt héten is nagyon fájt. Viszontlátásra! Ne keressen, majd én meglátogatom. Nem tudtam elképzelni senkit, akivel szívesen megosztottam volna a gondolataimat – ez történt. Nem tudtam elképzelni senkit, akinek szívesen írnék magamról, akinek fontos vagyok, aki nagyon szeret engem – hogy lehet ez? Itt balra fordulok, és lemegyek a lépcsőn. A falak fehérek, ahogy talán a legtöbb nyugdíjas otthonban. Néhány képet akasztottak csak fel, amelyeken boldog öreg emberek sétálnak a tengerparton. Mindegy, ez most lényegtelen. Ott jártam, hogy megpróbáltam elképzelni valakit, akinek szívesen írnék levelet magamról, akit érdekel, hogy vagyok, és aki szeret. Azt hittem, hogy csak elképzelem férfi-e vagy nő, hogy néz ki, mivel foglalkozik, hány éves, milyen lakásban lakik, mi a hobbija, és máris megállás nélkül írhatom neki a leveleket. Minél többet töprengtem azon, ki lehetne az, annál jobban taszított az ötlet megvalósítása. A kezeit csókolom. Igen, én is ide jövök. Mi van, ha az, akit elképzelek, egyszer csak önálló életre kell a fejemben, és soha többé nem akar hallani rólam? Oh, bevertem a könyökömet! Nem tud vigyázni?! Bocsánat. Nagyon mérges vagyok. Miért löki meg azt, aki lassabban tud csak menni? Nem értem. Igen, arról beszélek, hogy meglökött az előbb, és bevertem a könyökömet. Mindjárt folytatom, csak ezt megbeszélem az úrral.

Itt vagyok, bocsánat a rövid szünetért. Megsértődött azon, amit mondtam neki, pedig az igazán bántó megjegyzéseimet magamban tartottam, mert már többször rám szóltak, hogy ne legyek goromba a többiekkel. Én mindig kimondom, amit gondolok, és ha nem vagyok kedves, az nem miattam van, hanem azért, mert az adott helyzetben nem lehet kedvesnek lenni. Ott fejeztem be a gondolatomat, hogy mindenképpen olyan személyt akarok elképzelni, aki szeret, s még akkor is elolvassná a leveleimet, ha kifejezetten a terhére vagyok velük. Ez nem sikerült, mert azt, hogy szeret, nem tudtam beleképzelni senkibe. Most belépek a terembe, és leülök a leghátsó sorba, hogy a foglalkozás kezdetéig még tudjak beszélni.

Vajon ő tudna szeretni? Igen, arra a hölgyre gondolok, aki a tornát tartja. Megkérdezné nekem? Igen, arra gondoltam, hogy megkérdezné-e a hölgyet,

aki a tornát tartja, hogy szimpatikusnak talál-e engem. Szokatlan kérdés? Gyerekkoromban a barátaim engem küldtek el a lányokhoz, hogy megkérdezzem, járnának-e velük, mert ők nem voltak elég bátrak. Azóta nem volt dolgom a szerelemmel.

KAROLINA SZÁJÁBÓL KIESIK A KRUMPLI

Karolina, én nem vagyok sem gögös, sem feszült, hiába mondják ezt rólam a kollégáim. Nincs igazuk. Kedves, őszinte és spontán embernek tartom magam, amire bizonyítékként három érvel tudok itt és most szolgálni. Az első érvel az, hogy én mindig elmondom őszintén azt, amit gondolok, és azt is, amit érzek. Az őszinteségemmel talán azt a benyomást keltem egyekben, hogy nyers vagyok, nem törődöm mások érzéseivel, de ez nem érdekkel, mert nem az én hibám, hogy félreértenek. A második érvel az, hogy tudok spontán viselkedni és felszabadult lenni, természetesen az ezekhez szükséges körülmények fennállása esetén. A harmadik érvel pedig az első kettő összegzése és a gyakorlatba való átültetése: most örülök annak, hogy itt vagy. Örülök annak, hogy mi ketten itt vagyunk, és annak is örülök, hogy ez a modern és elegáns étterem, ennek az irodaháznak az alsó szintjén itt van, és ennél az asztalnál – amelynek felülete a tisztaságtól fehéren ragyog – együtt ülhetünk.

Karolina, engem büszkeség tölt el, hogy mindketten ebben a belvárosi épületben töltjük munkával a mindennapjainkat, mert ez azt jelenti, hogy jelentős karrier áll nemcsak előttünk, hanem mögöttünk is, és ma már harmadjára tisztelsz meg azzal, hogy velem ebédelsz. Büszke vagyok arra, hogy én idáig, eddig a hármas számig, a harmadik közös ebédig eljutottam veled. Ülsz velem szemben, a fejedet hátulról világítja meg az utcáról beömlő fény, a hajadat gyakran igazgatod, és ha jól látom, ugyanaz a ruha van rajtad, ami az első ebédünkkor – szürke alapon apró virágmintás. Nagyon szép vagy benne.

Okos, rátermett, az életet komolyan vevő, magas, barna hajú, jóképű és mindig öltönyt viselő embernek tartanak engem, akik ismernek, és nem té-

vednek, mert okos vagyok, rátermett, az életet komolyan veszem, és magas vagyok, barna a hajam, rendkívül szépek az arcvonásaim, s most is, mint mindig, öltönyt viselek. Mi se tévedjünk soha, Karolina, ezt kívánom magunknak, és biztos vagyok benne, hogy ez a kívánságom teljesülni fog, mert én sohasem kívánok olyat, ami ne teljesülne, mivel az olyasmit fölösleges kívánni. Tudom, hogy tévedni emberi dolog, de én nem szeretek tévedni, ezt, kérlek, fogadd el.

Karolina, miért vagy nyugtalan? Menned kell valahova? Kérlek, még várj, mert szeretnék visszaemlékezni arra a napra, amikor megismertelek, arra a szerda délutánra, amikor te, aki már nem vagy olyan fiatal, mégis képes vagy nagyon gyors léptekkel haladni, egy meggondolatlan irányváltást követően átvágtál előttem a járdán itt, az irodaház előtt, és én véletlenül megrúgtam a bokádat, te pedig elestél. Sohasem felejttem el a dühtől és megvetéstől izzó, gyönyörű kék szemeidet, amelyekkel a földön fekvő rám néztél, mert abban a pillanatban megláttam bennünk azt a sok kedvességet, odaadást és elfogadást, ami benned lakozik.

Karolina, gyönyörű vagy, de egy darab krumpli kiesett a szádból. Nem baj, csak észrevettem. Vedd fel, kérlek! Ne maradjon a földön, hiszen ez egy rendkívül tiszta és elegáns étterem. Ledermedtél? Kényelmetlen a széked? A szemeiddel azt üzened, hogy valami kellemetlenség ért. Fel akarsz állni? Nincs rá okod, és ha én ezt mondom, akkor el kell hinned, mert jót akarok neked. A téma, amely foglalkoztat, és amiről most beszélni akarok veled, rendkívül fontos. Miért állsz fel? Még nem fejezted be az ebédet. Sietned kell? Menjek veled? Félbeszakítod az együttlétünket. Ez nagyon rosszul esik nekem. Tudod, hogy ezzel komoly akadályt gördítesz a nagyszerű, közös jövőnk elé? Neked most nem ezt kellene csinálnod. Rendben, nyugodjunk meg. Az lesz a legjobb, ha most mind a ketten megértéssel fordulunk a másik felé, és holnap ebéddőben újra találkozunk. Akkor fogom megkérdezni, amit most nagyon szerettem volna. Jó lesz úgy? Karolina, a krumplit miért nem vetted fel?